

ŽELEZNÉ JEZERA

detektivní román

WILLIAM KENT
KRUEGER

VYŠEHŘAD

Železné jezero

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

William Kent Krueger
Železné jezero – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

WILLIAM KENT
KRUEGER
ŽELEZNÉ
JEZERO

WILLIAM KENT
KRUEGER

ŽELEZNÉ
JEZERO

VYŠEHRAĐ

Z anglického originálu přeložila Marie Válková (1949–2022),
redaktorka, překladatelka a milovnice detektivního žánru.

Copyright © 1998, 2019 by William Kent Kruger.
All rights reserved. Published by arrangement
with Browne & Miller Literary Associates, LLC.
Translation © Marie Válková, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7601-773-3
ISBN e-knihy 978-80-7601-778-8 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7601-779-5 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7601-780-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

*Tahle kniha byla vždy pro Diane.
Protože vždy věřila.*

Prolog

Příběh o *windigu* slyšel Cork O'Connor poprvé na podzim roku 1965, když se Samem lovil velkého medvěda. Bylo mu čtrnáct a jeho otec byl rok mrtvý.

Toho podzimu políčil Sam Zimní měsíc past na medvěda u stezky, kudy chodila vysoká; táhla se od potoka Widow's Creek ke staré vykáčené pasece zarostlé borůvkám. Když borůvky dozrály, našel u potoka, podél stezky a v borůvčí trus. Past postavil tak, jako se stavívala za starých časů. U stromu zhotovil z větví úzkou ohradu, kam se dalo vejít jen jedním vchodem. Nad vchod zavěsil na mladý ohnutý stromek těžkou kládu. V pasti byla návnada z rozmačkaných vařených ryb, rybích olejů a trochy javorového sirupu. Bylo to vůbec poprvé, co Sam postavil past na medvěda – což byl téměř zapomenutý obyčej Odžibvejů – a pozval Corka, aby mu s tím pomohl. Corka to nezajímalo. Po smrti jeho otce ho nezajímalo nic. Domyslel si, že Samovo pozvání nijak nesouvisí s tím, že by si oba společně osvojili staré zvyklosti. Byla to jenom další dobře míněná snaha přimět ho, aby zapomněl na svůj žal, což Corcoran O'Connor nechtěl. V jistém smyslu se bál, že kdyby přestal truchlit, nechal by otce odejít navždy. Přesto ze zdvořilosti nabídku Sama Zimního měsíce přijal.

Pozdě odpoledne našli past porušenou, ale medvěd v ní nebyl. Viděli, kam zvíře padlo, sražené váhou velké klády,

kteřá, jak Sam odhadoval, když ji vlekli a upevňovali, vážíla dobrých sto čtyřicet kilo. Kláda měla medvědovi přerazit hřbet. Každý normální černý medvěd tam měl na ně čekat, přimáčknutý pod kládou, mrtvý nebo skoro mrtvý. Past sklapla. Kláda spadla. Ovšem medvěd ji setřásł.

Sam Zimní měsíc se vážně otočil k chlapci. „Počítám, že je zraněný,“ řekl. „Musím za ním.“

Odvrátil od Corka pohled a neřekl, jestli chlapec půjde také. „Takový medvěd,“ řekl Cork, „medvěd, který dokáže setřást strom ze zad, stojí za vidění.“

Sam Zimní měsíc poklekl a přešel dlaní hluboké otisky, které v měkké půdě zanechaly obrovské zvířecí tlapy. „Je to nebezpečné,“ řekl. Zvedl pohled k chlapci. „Jestli půjdeš, musíš udělat přesně to, co řeknu.“

„Udělám,“ slíbil Cork a poprvé po roce pocítil kvůli něčemu vzrušení. „Přesně, co řekneš.“

Po zbytek dne drželi půst a vdechovali kouř z jalovcového dřeva. Příštího dne za rozbřesku si začernili obličje jalovcovým popelem, což bylo znamení duchům hlubokých lesů, že se očistili. Sam si svázal dlouhé černé prošedivělé vlasy koženým řemínkem ozdobeným jediným orlím perem. Jako lovecké kouzlo kouřili tabák a listy červené vrby smíšené s drceným kořenem astry, potom se namazali lojem z tuku různých zvířat, aby před medvědem zakryli vlastní pach. Do malého vaku z jelení kůže, který si Sam zavěsil na záda, zabalil další lůj, zápalky, brousek a krabici nábojů do své pušky. Trochu pochybovačně se na náboje zadíval. Měl winchestrovku ráže 30-06 s ručně ovládaným závěrem. Na vysokou a malé medvědy je vhodná, řekl Corkovi. Ale medvěd, jako je tenhle, po kterém jdeme, medvěd, který ze sebe dokáže setřást strom, to je jiná. Corkovi svěřil plátěný ruksak se stočenými cestovními přikrývkami, potřebami na vaření, vařenou indiánskou rýží, kávou, solí a sušeným jelením masem. Nakonec do něho uložil několik dlouhých kožených provazců pro případ, že by

medvěda dostali, aby ho mohli přivázat k větvím a odtáhnout na cestu, odkud by ho mohl odvézt pickupem. Zavěsil si na opasek lovecký nůž a přes rameno přehodil pušku.

Obešli dokola spuštěnou past a rozhlíželi se po sešlapané vegetaci, kudy se medvěd ubíral.

Sam objevil stopu, jasnou trasu, kde bylo spadané březové listí vmáčknuté do měkké půdy, a sledovali ji na sever, kam se medvěd vydal.

Každého podzimu zabil Sam Zimní měsíc jednoho medvěda. O uzené medvědí maso se podělil s ostatními v rezervaci Železné jezero, zvláště se staršími lidmi, kteří už nemohli lovit, ani chytat do pastí, ale kteří pořád měli rádi tučné, chuťově výrazné medvědí maso. Rovněž se o maso dělil s Corkovou rodinou. Corkova matka byla poloviční Anišinábe. A otec byl Samovým přítelem mnoho let, přestože byl běloch. Kožešinu Sam občas prodával za velké peníze, ale mnohem častěji si je nechával pro sebe. Černým medvědům byl vděčný za maso, které poskytovali jemu a jeho lidem, ale když onoho podzimu sledovali stopu, řekl Corkovi, že bude vděčný, když jenom zahlédne to obrovité zvíře, které setřásl nastražený kmen, jako by to nebylo víc než nějaká malá otravná věc.

Sam ho varoval, že ze všech zvířat je nejobtížnější vystopovat a zabít medvědy. Slušně vidí, dobře slyší a ze všech zvířat mají nejlepší čich. Také jsou mazaní. A pokud jsou zranění, není nic nebezpečnějšího, čemu by se člověk mohl postavit. Lov medvědů miloval. Vážil si rituálu lovu, který spojoval lovce a lovené zvíře se zemí, jež byla matkou jich obou, člověka i medvěda. Těšily ho nástrahy stopování, při němž využíval vlastní znalosti zvířete a lesů, místo aby lovil se psy, jako to dělali bílí.

Sam se občas zastavil a pečlivě si prohlédl měkkou půdu nebo podrost. K polednímu našli pařez, kde medvěd vyhrabával ponravy, a později dubovou větev, kterou ulomil, aby se dostal k žaludům.

Nebe bylo čistě modré, vzduch chladný a nehybný, rozsáhlé lesy v pokročilém podzimu narezle hnědé a zlaté. Kráčeli rychle a Cork byl celý rozčilený. V břiše mu hlasitě kručelo po hladovění a suché listí mu pod nohama šustilo. Sam řekl, ať se moc netrápí kvůli hluku, který dělá. Medvěda, zvláště pak velkého, zvuky nijak zvlášť nezneklidní. Pach člověka, ten nesmí medvěd ucítit. Sam doufal, že se jim podaří dostat se ke zvířeti s větrem v zádech. Pokud ne, snad ho překryje lůj.

Šli po stopě až do pozdního odpoledne. Cork si uvědomil, že nemá tušení, kde v rozsáhlém lese jsou. Zeptal se Sama, jestli ty lesy zná, a ten řekl, že ne. Opustili rezervaci a nyní byli v místech, kterým bílí říkají Hraniční vody. V této části lesů se Sam nikdy nepohyboval, ale nezdálo se, že by mu to dělalo starosti. Při soumraku se zastavili a rozdělali oheň na břehu říčky. Sam ohřál vařenou indiánskou rýži, kterou snědli se sušeným jelením masem. Když obloha potemněla a jiskřila spoustou hvězd a připlížil se k nim chlad podzimní noci, uvařil kávu a nalil ji do plechových hrnků, aby si ji vypili. „Odejde medvěd pryč, zatímco budeme spát?“ zeptal se Cork.

Sam postavil konvici na uhlíky na kraji ohniště. Prohrábl oheň klackem. „Medvěd musí taky spát. Dnes ho šlo snadno sledovat. To je podle mě příznivé znamení.“ Odmlčel se a kolem konce klacku vyskočily plameny. „Ale víš, přemýšlel jsem. Tenhle medvěd se pohybuje docela dobře. Nezdá se, že by ho ta kláda nakonec nějak zvlášť zranila. Takového medvěda –“ Vrhł pohled na chlapce. „Uvažoval jsem, že by byla škoda ho zabít. Dokonce i kdybychom mohli.“

„Rád bych ho viděl,“ řekl Cork.

„Já taky,“ usmál se Sam. „A věřím, že ho uvidíme.“

Vtom stará konvice nadskočila, svezla se po uhlících a Corca to tak vylekalo, že sebou trhl a rozlil si kávu.

Sam Zimní měsíc se rozhlédl a pak zvedl oči k nebi. Ztišil hlas do šepotu. „Windigo prochází blízko.“

Cork si třel nohu tam, kde ho přes džíny popálila káva.
„Co je to windigo?“

Ve světle ohně byly Samovy tmavé oči smrtelně vážné a trochu úzkostné.

„Neznáš windigo?“ zeptal se. „Žiješ v téhle zemi po celý život, a neznáš windigo?“ Zavrtěl hlavou, jako by to bylo něco nemyslitelného.

Corcoran O'Connor seděl na druhé straně ohniště a upíral pohled na zčernalou konvici, která před malou chvílí nadskočila, zachrastila a sjela po uhlících, aniž se jí dotkla lidská ruka.

„Tak to bych ti o něm asi měl povědět,“ řekl Sam Zimní měsíc a obezřetně upřel pohled na plechovou konvici. „Pro tvé vlastní dobro.“ Pozorně se znovu zadíval na nebe a hvězdy a stále ještě tlumeně pokračoval. „Windigo je obr. Netvor se srdcem z ledu. Lidožrout, bezcitná hladová bytost. Vychází z lesů najíst se masem mužů a žen. I dětí. Je mu to jedno.“

„Přichází si pro nás?“ Cork přejel pohledem po stínech, které vyskakovaly na okraji kruhu světla od plamenů.

„Já to chápu tak, že člověk dobře ví, když si pro něho jde windigo.“

„Dá se s ním bojovat?“

„To jistě. Dokonce ho můžeš zabít.“

„Jak?“

„No, windigo je mohutné stvoření a pokud vím, existuje jenom jediný způsob.“ Rituální popel z rána se Samovi setřel z hladkých částí obličeje, ale každou hlubokou vrásku a rýhu měl pořád začerněnou, takže ve světle ohně vypadal, jako by byl celý popraskaný. „Musíš se také stát windigem. Ale musíš být opatrný, protože dokonce i když windigo zabiješ, pořád ti hrozí nebezpečí.“

„Jaké nebezpečí?“

„Že zůstaneš windigem navždy. Že se staneš netvorem, kterého jsi zabil. Někdo ti musí pomoci s tím, co následuje

po zabítí windiga. Někdo u toho musí být s horkým lojem připraveným pro tebe, abys ho vypil a rozpustil tak v sobě led, abys roztál zpět do velikosti ostatních lidí.“

„Doufám, že se s windigem nikdy nesetkám,“ řekl Cork a nespouštěl oči ze staré plechové konvice.

„Doufám, že ani já ne,“ byl s ním zajedno Sam.

Cork se na chvíli odmlčel a do toho oheň praskal a syčel a vysílal dým a zářivé jiskřičky nahoru do tmy. „To se jenom tak vypráví, že?“

Sam si ubalil cigaretu, olízl papírek a přilepil ho a přitom uvažoval. „Možná. Ale v těchto lesích je lepší věřit na všechny možnosti. Je toho v nich víc, než člověk kdy může spatřit na vlastní oči, o hodně víc, než má vůbec naději někdy pochopit.“

Přestože byl Cork unavený, zůstal u ohně dlouho vzhůru, zatímco Sam kouřil a vyprávěl historky o Corkově otci. Při některých se oba smáli. Když té noci Cork ležel zachumlaný ve své přikrývce, přemýšlel o medvědovi, kterého stopovali. Byl rád, že si Sam rozmyslel to obrovité zvíře zabít, ale doufal, že ho aspoň uvidí. Přemýšlel i o windigu, které doufal, že neuvidí. A myslel na otce, jehož už neuvidí nikdy. Všechno to byly podstatné součásti jeho života, a přestože byly různorodé, nyní se nějakým způsobem propletly jako kořeny stromu. Po celý život si bude pamatovat lov medvěda se Samem Zimní měsíc. Někakým způsobem, jež úplně nechápal, mu ten lov umožnil otevřít se zármutku a začít se s ním vyrovnávat. Po celý život bude otcovu příteli vděčný.

Nicméně uplyne téměř třicet let, než bude mít důvod vzpomínout si na windigo. Třicet let, než uslyší, jak ho windigo volá jménem.

1

TEN POCIT HO NEOPOUŠTĚL TÝDEN a po celých sedm dní se mladý Paul Le Beau bál. Nedokázal říct, čeho přesně. Kdykoli se v myšlenkách pokusil na to přijít, uniklo to jako kapka rtuti. Ale věděl, že ať se blíží cokoli, bude to zlé, protože ten pocit byl přesně takový jako strašlivé vyčkávání předtím, než zmizel jeho otec. Každý den všemi smysly propátrával ovzduší a snažil se dotknout toho, co se blíží. Takže když se jednoho dopoledne uprostřed prosince přivalily husté mraky šedé jako dým, vítr zaskučel nad borovicemi a modřínů a začalo hustě sněžit, vyhlédl Paul Le Beau oknem třídy, kde měli právě matematiku, a pomyslel si s nadějí: Možná je to jenom tohle.

Krátce po obědě se rozkřiklo, že se škola zavírá. Studenti si rychle oblékli bundy, hodili si školní batohy přes rameno a za několik málo minut začaly odjíždět žluté autobusy mířící na silnice, které hrozily, že před nimi zmizí.

Paul opustil areál střední školy v Auroře a zamířil domů, po celou cestu vzdoroval síle bouře. Převlékl se, obul si pohorky Sorel, vzal si z pokladničky na své skříňce pět dolarů a zanechal matce vzkaz, který připevnil magnetem ve tvaru motýla na dveře lednice. V garáži popadl z háku plátěnou brašnu na noviny a šel si je vyzvednout. Kolem půl třetí byl zásobený a připravený vyrazit. Paul měl na roznášku dvě trasy dlouhé téměř čtyři kilometry. Začínal v malé obchodní čtvrti Aurory a končil těsně u hranic města na North Point Road.

Ve čtrnácti byl vyšší než většina chlapců jeho věku a velmi silný. Pokud si pospíšil, dokázal roznášku dokončit do hodiny a půl. Ale věděl, že dnes to bude jiné. Sněhu přibývaly skoro tři centimetry za hodinu a ostrý vítr ženoucí se z Kanady rozháněl vločky do hlubokých závějí.

Vzal si ty dvě trasy v době, kdy jeho otec hodně pil a matka potřebovala peníze. Roznáška novin byla povinnost, kterou bral vážně, zvláště za dnů, jako byl tento, kdy se to zdálo nemožné. Ve skutečnosti bouřky miloval. Energie větru a nepolevující síla unášeného sněhu ho uchvacovaly. V tom, co by jiný chlapec možná bral jenom jako úmorný úkol, který má před sebou, viděl Paul výzvu. Byl hrdý na svoji schopnost postavit se přírodním živlům, prodírat se závějami, vzpírat se větru, jen aby dokončil práci, která se od něho očekává.

Ve skautu měl hodnost třech orlích per a patřil do čestné skupiny Šíp. Člen 135. katolického oddílu svaté Anežky. Naučil se spoustu různých věcí. Dokázal rozdělat oheň za pomoci pazourku, zasáhnout šípem střed terče na třicet metrů, uvázat napínací lano plachty i zkracovací smyčku na laně nebo protiskluzový uzel, uvázat most natolik pevný, aby unesl váhu několika lidí, věděl, jak zacházet s někým, kdo je v šoku, topí se, utrpěl zástavu srdce nebo úžeh. Bral vážně heslo „Buď připraven“, a když roznášel noviny, často si představoval různé katastrofy v Auroře, které by umožnily, aby se všechny jeho tajné dovednosti zaskvěly.

Když se blížil ke konci své trasy, v domech při cestě se už svítilo. Byl unavený. Ramena ho bolela od váhy novin a nohy měl jako z olova, jak se po kolena brodil v závějích. Poslední dům na trase stál na samém konci North Point Road, pásu země porostlém borovicemi, který vybíhal do Železného jezera a lemovaly ho nákladné domy. Poslední dům stál nejvíc stranou a patřil soudci Robertu Parrantovi.

Soudce byl stařec s nelítostným bílým obličejem, kostnatýma rukama a pronikavýma, ostražitýma očima. Paul

se ho bál a choval se k němu velice uctivě. Soudcovy noviny vždycky bezpečně zastrčil mezi těžké dřevěné hlavní dveře a skleněné dveře, které je chránily před živly. Kdykoli si Paul přišel měsíčně vybrat peníze za své služby, soudce ho odměnil štědrým spropitným a větším počtem historek o politicích, než byl Paul ochotný vyslechnout.

Soudcův dům tonul téměř ve tmě, závěsy v obývacím pokoji prosvěcovaly pouze pablesky z ohně v krbu. S posledními novinami v ruce se Paul propletl po dlouhé cestě mezi tújemi obtěžkanými sněhem. Otevřel skleněné dveře, které za sebou v navátém sněhu na verandě zanechaly malý oblouk, a uviděl, že hlavní dveře jsou pootevřené. Do domu zafičel studený vzduch. Když natáhl ruku, že dveře zavře, dolehl k němu zevnitř výstřel z těžké zbraně.

Strčil do dveří. „Pane soudce?“ zvolal. „Jste v pořádku?“ Chvilku zaváhal, potom vešel.

Na soudcovu žádost byl Paul uvnitř už mnohokrát. Vždycky mu to bylo protivné. Rozlehlý jednopatrový dům byl postavený z minnesotského pískovce. Stěny byly obložené tmavým dubem, okna ze skla zasazeného v olovu. Obývacímu pokoji vévodil obrovský kamenný krb a na stěnách visely lovecké trofeje – hlavy jelena, antilopy a medvěda, jejichž nevidoucí oči jako by Paula sledovaly, kdykoli ho soudce pozval dál.

Dům voněl po dýmu z jabloňového dřeva. Při náhlém zapraskání mízy z polena hořícího v krbu nadskočil.

„Pane soudce?“ zkusil to znovu.

Věděl, že by nejspíš měl prostě odejít a zaklapnout za sebou dveře. Ale ozval se ten výstřel a nyní z nehybnosti v domě vycítil cosi, co nemohl nechat jen tak, jakýsi závazek. Jak tam tak stál s otevřenými dveřmi za zády a větrem, který jimi vanul, sklopil oči a pozoroval, jak se úponky sněhu plazí po holé vyleštěné podlaze a jako něco živého se stáčejí kolem jeho bot. Věděl, že se stalo něco strašného. Věděl to naprosto jistě. Stále ještě se mohl otočit a utéct, kdyby neuviděl krev.

Tmavě se leskla na vyleštěné podlaze z tvrdého dřeva u paty schodiště. Pomalu k němu přešel, poklekl, dotkl se malé kalužiny špičkami prstů a ve světle krbu si potvrdil její barvu. Krvavá stopa vedla chodbou po jeho levici.

V myslí mu vytanuly fotografie z manuálu První pomoc pro získání odznaku, které ukazovaly tepenné krvácení, a vybavil si, jak ho zastavit tlakem, případně tlakovým obvazem. Tyhle postupy nacvičoval bezpočtukrát, ale ve skutečnosti vůbec nevěřil, že je někdy použije. Uvědomil si, že zoufale doufá, že soudce není vážně zraněný, a při pomýšlení, že by mu mohl skutečně zachránit život, zpanikařil jen trochu.

Krev ho zavedla k zavřeným dveřím, zpod nichž se linulo tlumené světlo.

„Pane soudce?“ řekl opatrně a naklonil se blízko ke dveřím.

Váhal vpadnout dovnitř, ale když konečně otočil kulatou klikou a zůstal stát na prahu, uviděl pracovnu obloženou policemi s knihami. U protější stěny stál stůl z tmavého dřeva a na něm lampa. Svítala, ale neposkytovala příliš světla a místnost byla plná stínů. Na stěně hned za stolem visela mapa Minnesoty. Z červených cákanců podobných jezerům stékaly červené stružky jako řeky. Za stolem ležela překocená židle a vedle ní soudce.

Přestože si strach k němu našel cestu a nohy mu zeslábly, přinutil se vykročit kupředu. Když se přiblížil ke stolu a lépe na soudce uviděl, zapomněl na všechny postupy, jak použít tlakový obvaz. Těžko přikládat tlakový obvaz člověku, jemuž chybí většina hlavy.

Chvíli se nedokázal pohnout. Připadal si ochromený, neschopný uvažovat, když tak shlížel na syrové kusy soudcova mozku, růžové jako čerstvý meloun. Paul se dokonce nepohnul, ani když za zády zaslechl zvuk, tiché zavírání dveří. Nakonec se mu podařilo odvrátit se od mrtvého muže právě včas, aby toho večera uviděl další věc, na kterou ho skautský výcvik nemohl nikdy připravit.

2

„CORKU?“ OZVALA SE MOLLY Z POSTELE.

Slyšel ji i neslyšel. Corcoran O'Connor stál u okna s rukama na zipu kalhot a pozoroval, jak na zahradě narůstají závěje. Jeho starý červený terénní Ford Bronco, zaparkovaný na příjezdové cestě, už vězel do poloviny kol v bílém prašanu. O kus dál mezi borovicemi byly za průsvitnou clonou vířícího sněhu téměř neviditelné opuštěné chatky.

„Neuvažuješ vážně o tom, že bys šel, že ne, Corku?“ zeptala se Molly. „Ne do tohohle.“

„Co by řekli lidi, kdybych tu skončil uvězněný sněhem?“

„Pravdu. Žes byl souložit s Molly Nurmiovou, tou nestydatou courou.“

Zamračeně se k ní otočil. „Nikdo ti tak neříká.“

„Do očí určitě ne.“ Zasmála se, když uviděla, jak zuří. „Ale jdi, Corku. Žiju s tím většinu svého života. Nechává mě to v klidu.“

„Tak to mě ne.“

„Jsem ráda, že ne.“ Odhrnula si vlasy z očí, tmavorudou hřívu zvlhlou potem. „Zůstaň, Corku. Zatopím v sauně. Prohřejeme se, vypotíme, vyválíme ve sněhu, vrátíme se do postele a znovu se pomilujeme. Co ty na to?“

Zatáhl zip na kalhotách, zacvakl přezku na opasku a odvrátil se od okna. Přešel k posteli a vzal si červenou manšestrovou košili z rohového sloupku postele, kam ji předtím ve spěchu

přehodil. Oblékl si ji přes tričko s dlouhým rukávem a pomalu ji zapnul. Sklonil se a natáhl si ponožky. Na studené podlaze mu málem zmrzly nohy. „Můžeš mi podat cigaretu?“

Molly jednu vytáhla z Corkova balíčku Lucky Strikes u postele, zapálila a podala mu ji. „To tě zabije.“

„A co ne?“ Rozhlédl se, kde má boty.

„Připadáš mi dneska roztržitý.“

„Vážně? Promiň.“

„Cítíš se trochu provinile?“

„To vždycky.“

„Nemusíš.“

„To se snadno řekne. Nejsi katolička.“

„Ale jdi. Uvolni se tady vedle mě na minutku, než dokouříš cigaretu.“ Poplácala postel.

Pohlédl oknem. „Měl bych běžet. Bude dost těžké dostat se v tomhle zpátky do města.“

Molly se zachumlala do prostěradla s příkrývkou a opřela se o čelo postele. Přitáhla si kolena k hrudi a objala si je, jako by jí bylo zima. „Proč ti pořád tolik záleží na tom, co o tobě říkají lidi, Corku? Přece už nejsi žádná mladá naděje.“

„Je mi jedno, co lidi říkají.“ Poklekl a šátral pod postelí po botách. „Nedělám si starosti o sebe.“ Našel je a posadil se na postel.

„O svoji ženu?“ zeptala se nevinně.

Vydechl dým a přes něj na ni vrhl studený pohled.

„Víš, co chci říct,“ dodala.

Vzala mu z prstů Lucky Strike a oklepala popel do malého popelníku ve tvaru rudých rtů na nočním stolku. Cigaretu nechala tam, zatímco se Cork soustředil na šněrování vysokých bot. Natáhla ruku a přejela mu dlaní po hrbolaté křivce páteře. „Co si myslíš, že to je, co tady my dva děláme? Povím ti, co si myslím, že to je. Je to milost, Corku. Patří to mezi věci, o nichž Bůh, když je stvořil, řekl ‚To je dobré.‘“

Cork si dál zavazoval boty, jako by neslyšel, nebo pokud slyšel, jako by na tom nezáleželo.

„Můžu ti něco říct, šerife?“

„Už nejsem šerif,“ připomněl jí.

„Můžu ti něco říct,“ pokračovala, „aniž by ses naštvál a utekl pryč?“

„Bývám snad naštvaný a utíkám pryč?“

„Býváš zamlklý a hledáš si záminky k odchodu.“

„Nebudu zamlklý,“ slíbil.

„Myslím, že ti chybí tvoje rodina, Corku.“

„S rodinou se vídám pořád.“

„Tohle je jiné. Jsou Vánoce. Opravdu si myslím, že ti chybí víc, než si chceš přiznat.“

„Nesmysl,“ řekl a zvedl se.

„Vidíš, naštvála jsem tě. Odcházíš.“

„Nejsem naštvaný. Jenom jsem si zašněroval boty. A víš, že musím odejít.“

„Proč? Jaký by v tom byl rozdíl, kdybys zůstal a lidi to o nás zjistili? Není to, jako bys byl nevěrný milující manželce.“

„Tohle je malé město a nejsem rozvedený. Lidi by nás dva propírali a podávali si nás jako fotbalový míč. Nepřeju si, aby to moje děti musely poslouchat.“

„Fajn.“ Sklouzla na postel a přitáhla si přikrývku pevně k tělu. „Ať je po tvém.“

Zvedl cigaretu, naposledy z ní potáhl a pak zamáčkl řeřavějící oharek o rudé rty na popelníku. Zastrčil si balíček Lucky Strikes do náprsní kapsy košile. „Půjdeš mě vyprovodit?“ zeptal se.

„Cestu znáš.“

„Tak kdo je teď naštvaný?“

„Polib si,“ řekla.

„Svět by byl ponuré místo, kdyby člověk líbal sám sebe.“ Sklonil se a zlehka ji políbil na temeno hlavy.

„Běž,“ řekla a jemně ho odstrčila. Ale proti své vůli se usmála. „Hned jsem dole.“

Kráčel po chodbě starého domu z dřevěných klád, po Mollyiných kobercích ze splétaných kusů látky, po vrzajících schodech dolů a do kuchyně. Molly mu dala najíst. Jakýsi světlehnědý trvanlivý chléb a čočkovou polévku. Jako moučník jogurt a jahody. Pila sodovku, ale Corkovi dala pivo Grain Belt. V láhvi zbylo pár loků a on je dopil. Pivo bylo stále studené, ale vyčpělo. Z věšáku u zadních dveří si sundal bundu a oblékl si ji, pak si natáhl černou pletenou čepici až přes uši. Když si natahoval rukavice, letmo pohlédl na malou dřevěnou destičku visící na stěně. Před dávnými časy ji podomácku vyrobil Mollyin otec. Vypálil do ní staré finské zaříkávadlo, které neuměle přeložil do angličtiny.

*Chlad, ten větru syn,
ať nezmrazí mé prsty,
ať nezmrazí mé ruce.
Však kmeny bříz a trávu vod
nechť klidně vezme mráz.*

Jako většina kouzelných zaříkávadel lidí Mollyina původu navrhovalo zlu světa – od škytání po smrt – aby postihlo jiné věci, třeba tkalcovský stav nebo jehlu nebo křoví, případně přinejhorším některého ze sousedů. Když se Cork otočil, uviděl, že ho Molly ode dveří pozoruje. Hodila na sebe červený žinylkový župan a na nohy si natáhla jasně červené vlněné ponožky.

„Ukážeš se U Borovice?“ zeptala se.

„Neprotáhnou ti to tady včas, aby ses zítra dostala do města.“

„Pravděpodobně tam pojedu na lyžích.“

„To pro tebe obsluhování hostů tolik znamená?“

„V téhle roční době je to společnost.“

Cork se vrátil a políbil ji. „Pokud se s tebou neuvidím, zavolám.“

„Spoléhat na to nebudu.“

Oprěl se do zadních dveří na verandu s náradím a vyšel ven do tuhého mrazu a sněhu. Závějemi se prodral k vozu, očistil výfuk a dveře u řidiče, seškrábal námrazu z předního skla a nastoupil. Otřel přední sklo tam, kde se zamžilo jeho dechem, a uviděl Molly stát u kuchyňského okna s rukama založenýma na prsou. Světlo měla v zádech a prosvítalo jejími vlasy, že vypadaly jako proužky červeného dýmu. Byla to krásná, silná žena s dlouhými kostmi, o deset let mladší než Cork, a protože o sebe tak dobře pečovala – nekouřila, nepila, nejedla červené maso – vypadala ještě mladší. Cork měl přes pět kilo nadváhu, příliš kouřil a na temeni mu trochu začínaly řídnout vlasy. Neměl ponětí, co na něm vidí.

Ženy, pomyslel si s hřejivým přívalem vděčnosti. Zkus je pochopit.

Zapnul pohon na všechna čtyři kola a začal se pomalu prodírat závějemi k okresní silnici, po níž se dostane na dálnici do města. Když odjížděl, letmo se ohlédl za oknem domu připravený zamávat, ale Molly už tam nebyla.

STÁTNÍ DÁLNIČE NEBYLA O NIC LEPŠÍ než okreska lesem od Molly. Kromě bronca se mezi bílými kopečky, které vítr navál na asfalt, nic nepohnulo. Podle předpovědi počasí, které Cork sledoval, si byl celkem jistý, že podobné to bude od kanadské hranice celou tu dálku přes Arrowhead až do Wisconsinu. Jel pomalu, plynule a trochu poslepu. Po dvaceti minutách zahlédl nahrbenou postavu v červeně kostkovaném vatovaném kabátě plahočící se k městu. Zpomalil a zastavil, stoupl si na stupačku a zahulákal: „Nastupte si!“

Postava, tak zachumlaná, že Cork neviděl ani obličej, se pomalu otočila a vydala se k vozu. Když oba bezpečně seděli uvnitř, Cork znovu pomalu vyrazil k Auroře.

„Pekelný den pro zdravotní procházku.“ Cork se zadíval do štěrbin mezi vlněnou šálou nad nosem a pletenou čepicí staženou k obočí.

Z rukavic se vynořily staré žilnaté ruce s jaterními skvrnami. Ruce se zvedly k šále, jejíž konce byly bezpečně zastrčené v límci kabátu. Když se šála uvolnila, poznal Cork Henryho Meloux, jemuž bílí v okolí Aurory někdy říkali Potrhlý Mel. Cork věděl, že ve skutečnosti je členem spirituální společnosti Midewiwin, šaman z kmene Anišinábe, který žije sám na odlehlém místě na severozápadním konci jezera. Musel jít většinu dne v bouři, když se dostal tak blízko k městu.

„Řekni, Henry, co mohlo být tak důležité, že tě to vytáhlo ven v takový den, jako je dneska?“

Meloux upřeně zíral za stěrače, jež odhrnovaly sníh do hromádek po stranách předního skla. „Sníh nesníh, pro mě je to den jako každý jiný.“

„To je obdivuhodná filozofie, Henry, ale mohl bys zmrznout.“

„Viděl jsem víc bouřek, než by sis dokázal představit. A horších. Viděl jsem bouřky a další věci.“

Cork sáhl pod bundu pro balíček Lucky Strikes. „Cigaretu, Henry?“

Stařec si jednu vzal; stejně tak Cork. Než mu však stačil Cork připálit, stařec zavětril ve vzduchu ve voze. Obdařil Corka úsměvem, při kterém ukázal zuby překvapivě zachovalé na člověka tak pokročilého věku. „Je z tebe cítit žena, to dobré a podstatné z ní.“

„Myslím, že ti vítr zmrazil nos, Henry,“ odpověděl Cork.

„Ne.“ Stařec se na něho nepřestával zubit. „Den tak akorát na to, aby byl muž uvnitř.“ Meloux se tiše zasmál. „Chápeš?“

Zapálil si cigaretu zapalovačem, který mu Cork podal, a znovu se odmlčel. Dojeli k hranici Aurory. Minuli velký nový plot Johannsenova sběrného dvora, který byl postaven z vlnitého plechu, když Čipevajané stavěli Grand Casino,

aby kovový odpad a rezavé trámy nehyzdily dojem z města. O kousek dál stál hotel Best Western Železné jezero, zbrusu nový, se sto padesáti pokoji, vnitřním plaveckým bazénem s vířivkou a saunou. Velký poutač ve předu návštěvníky kasina informoval, že od osmi do půlnoci hraje v klubu Kitchi-Gami na klavír Lyle Porter. Parkoviště bylo skoro plné. Vedle hotelu Best Western stála nová restaurace Perkins a přes ulici benzinová stanice Food-N-Fuel s dvanácti třípytlivými pumpami. Na ulicích Aurory nebyl dohromady žádný provoz, až na několik málo pickupů se širokými zimními pneumatikami. Obchody zavřely brzy a ve většině oken v malém centru se nesvítilo. Většinou to vypadalo, že si všech 3 752 občanů města někam zalezlo, aby přečkali bouři.

Stařec dlouho mlčel a zamyšleně kouřil. Nakonec se Cork zeptal. „Co tě v takový den, jako je dneska, přivádí do města, Henry?“

„Viděl jsem to,“ řekl stařec.

„Co?“ chtěl vědět Cork. „Co jsi viděl?“

Stařec upíral pohled přímo před sebe. „Přede dvěma nocemi to přeskočilo můj srub, zamířilo to na severozápad, bouři naproti, než se přihnala. Viděl jsem černotu, tam, kde to proběhlo nebem a zakrylo hvězdy.“

„Co jsi viděl?“ znovu se zeptal Cork.

„Taky jsem to slyšel. Slyšel jsem, jak to volá jména.“

Podle toho, že se Melouxův hlas téměř vytratil, si Cork domyslel, že to bylo zlé. „Co jsi slyšel volat jména?“

Ale stařec už o tom nechtěl mluvit. „Už můžu jít,“ prohlásil.

„Snad se nechceš vydat zpátky k sobě, než budou silnice protažené.“

„Chodil jsem tudy dávno předtím, než tady byly silnice.“

„To už je pár století, Henry.“

Stařec naposledy potáhl z cigarety a zamáčkl ji v popelníku. „Děkuju, šerife O’Connore.“

„Už nejsem šerif, proboha.“

Meloux si natáhl rukavice, otevřel dveře a vystoupil. „Už jenom to, co je z tebe cítit, stálo za ten čas.“ Znovu se zazubil a zaklapl dveře.

Cork ho pozoroval, jak si zastrkává konce šály do kabátu a obrací se k jezeru a k té třpytivé kupoli, nyní kvůli bouři neviditelné, kam v těchto dnech mířil každý, kdo přijel do Aurory; tam, kde ve dne v noci zářil jasný neon velkého nového kasina a kde i v tom nejhorším počasí byly dveře vždy připravené se doširoka otevřít a každého vřele uvítat zakouřeným příslibem snadného zbohatnutí.

Když Meloux zmizel v té běli, Cork se pro sebe usmál a vyslovil jméno bytosti, jež se stařec vyslovit neodvážil.

„Windigo.“

3

STU GRANTHAM STÁL před velkou zarámovanou fotografií majáku Split Rock, která visela na zdi advokátní kanceláře Nancy Jo O'Connorové. Sepjal ruce za zády a upřeně si prohlížel slavný orientační bod na severním pobřeží Hořejšího jezera. Zůstal tak téměř minutu – zamyšlený, mlčenlivý, nehybný – a Jo ho jednoduše nechala. Měla ho tam, kde chtěla. Věděla to, a kdyby o tom chvíli přemýšlel, věděl by to také, a mohli by s věcmi pohnout.

Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř strčila hlavu Joina sekretářka Fran. „Omlouvám se, Jo. Víím, že si nepřeješ, aby tě někdo rušil, ale dopravní policie právě zavřela dálnici 1. Slyšela jsem to v rádiu.“

Jo vyhlédla oknem. Parkoviště kancelářské budovy bylo skoro prázdné. Její modrá Toyota Cressida byla zasněžená a ověšená rampouchy a vypadala jako nějaké arktické zvíře, které si přidřeplo, aby přečkalo bouři. Za parkovištěm byl svět bělostný a v moři sněhu se nic nehýbalo.

„Děkuju, Fran,“ řekla Jo. „Tak jed' domů, než tady uvázneš.“

„A co ty?“ zeptala se Fran. Vrhla pohled na Granthama, který zřejmě nevnímal novinu, kterou přinesla.

„Se Stuartem to tady dokončím a odjedu hned po tobě.“

Fran k ní přistoupila a podala jí několik listů z bloku. „Nepřepojovala jsem ti hovory, jak jsi žádala. Tady jsou vzkazy.“

„Děkuju. Jed' opatrně.“

„Ty také.“

Jo prolistrovala telefonické vzkazy. Jeden byl od Franka Monroea z odboru přírodních zdrojů. Zavolej mu kvůli povolení stavební výjimky pro kasino v Rust Creek. Dva od soudce Roberta Parranta. Prostě mu zavolej. Jeden od Dorothy Hayesové kvůli věcnému břemenu pro novou papírnu. Jeden od Sandyho Parranta. Bez vzkazu.

Stu Grantham tiše přešel ke stolku, na němž měla Jo kávovar z nerezové oceli a několik šáleků, nalil si trochu kávy a posadil se. Grantham byl profesí obchodník s realitami a z vůle lidu okresní zastupitel. Blížil se šedesátce, měl bílé vlasy a stále byl pohledný. Mastek mu zjemnil tváře. Voněl pižmovou vodou po holení. Jo uvažovala, jestli se oholil těsně předtím, než přišel. Muži to občas kvůli ní dělali v přesvědčení, že by to mohlo zapůsobit.

Jo byla důsledně štíhlá. Měla tak světlé vlasy, že byly téměř bílé, a oči světle modré jako ledovec. S manželem, Corkem, žili několik měsíců odděleně. Někteří muži, Grantham mezi ně očividně patřil, v tom viděli příležitost.

„Co je to s vámi, Jo?“ zeptal se nakonec Grantham. „Kdykoli se pokusím využít vašich služeb, vždycky tvrdíte, že máte tolik práce, až vám z toho jde hlava kolem. Ale přitom pořád berete případy těchhle –“ Náhle se zarazil.

„Těchhle co, Stu?“

„Však víte. Tyhlety *pro bono* indiánské případy. Teď mají kasino. Nechte je, ať si najmou vlastní zpropadené právníky.“

„Kasino vlastní kmen Odžibvejů z rezervace Železné jezero. Louise Villetteová je z kmene Lakotů. Ze zisků kasina nedostává nic. Musí tvrdě pracovat, aby jí okres platil. Nemůže potřebovat, aby jí její spolupracovníci neustále obtěžovali.“

„Proboha, Jo, je jediná žena v pracovní partě mužů. Co čeká? Tihle chlapi si nemůžou hlídat každé slovo, které vypustí z úst.“

„Pokud se týká mé klientky, nebo žen všeobecně, tak by raději měli.“ Jo odložila telefonické vzkazy a trpělivě složila ruce na desce psacího stolu. „Podívejte, Stu, klidně jsem mohla zahájit kroky proti okresu. Důkazy jsou víc než dostačující. Ale nejdříve jsem to předložila vám, protože bych ráda vám i ostatním z rady ušetřila hodně nepříjemností. Moje klientka je ochotná urovnat to v klidu. Jsem si jistá, že s ohledem na listopadové volby budete rád, že to s Louise nerozmázneme v *Hlídce*.“

„Čímž mi prokazujete laskavost.“ Grantham se zazubil a ukázal přitom stříbrnou siluetu svého řezáku. Odložil šálek s kávou na stůl a začal na prstě otáčet zlatým prstenem maturanta z Aurory. Ročník 52 nebo 53 odhadovala Jo. Místní úspěšný chlapec. „Víte, co si myslím?“ řekl Grantham. „Myslím si, že ji do toho uvertala Wanda Manydeeds.“

„Nikdo ji do ničeho neuvrtal. Ale ano, byla to Wanda, kdo Louise řekl, aby šla za mnou. A proč by neměla? Jsem v Auroře nejlepší právnička.“

„Od té doby, co jste se vy a Wanda daly dohromady, není okres Tamarack, co býval,“ postěžoval si Grantham.

„S tím souhlasím.“

Jo hovořila stále přátelsky. Jednala se Stu Granthamem a ostatními jemu podobnými od chvíle, kdy si před téměř deseti lety otevřela v Auroře advokátní kancelář. Ale nebylo to jednoduché.

PŘISTĚHOVALI SE DO CORKOVA RODNÉHO MĚSTA, aby vychovávali děti v místě, které se nepodobalo Chicagu. Cork ji varoval, že to bude obtížné; nebyla místní, a k tomu byla žena. Nedošlo jí jen, jak moc těžké to bude, dokud nezůstala téměř tři měsíce bez jediného klienta.

Pak jednoho jarního dne vešla do její kanceláře Wanda Manydeeds. Byla to velká žena – ne mohutná, ale vysoká a pevně

stavěná – oblečená do vybledlých džínů a modré flanelové košile s rukávy vyhrnutými k loktům. Dlouhé černé vlasy měla zapletené do copu a ozdobené perem. Nosila náušnice zdobené třpytivými kuličkami a kuličkami posázený náramek a měla ten nejbojovnější pohled, s jakým se Jo u jiné ženy setkala. Za ní stála, částečně ukrytá, mladá, zhruba dvacetiletá žena, sotva větší než dívka.

„Jaký druh právníka jste?“ zeptala se vysoká žena s náušnicemi a náramkem.

„Dobrý,“ odpověděla Jo.

„Jste právníčka kvůli penězům, nebo kvůli spravedlnosti?“

„Když mám na výběr mezi těmito dvěma věcmi, přikláním se k spravedlnosti.“

„To je dobře. Peníze nemáme.“

„Možná bychom si tedy měly promluvit o spravedlnosti. Neposadíte se obě?“

Ženy přijaly židle, které jim Jo nabídla. Vysoká žena seděla hrdě, záda rovná. Ta mladší se trochu hrbila a na Jo se přímo nedívala.

„Vy mě znáte,“ řekla Jo. „Mé jméno je na dveřích. Vy jste –?“

„Jsem Wanda Manydeeds,“ odpověděla ta vysoká. „Tohle je Lizzie Favreová. Mladá žena zvedla oči a rychle je zase sklopila.

„Kvůli čemu jste za mnou přišly?“ zeptala se Jo.

„Chceme porazit pár mocných lidí,“ odpověděla Wanda Manydeeds.

„Koho přesně?“

„Chceme porazit stavební společnost Great North.“

„Great North.“ Jo si poposedla a trochu se jí sevřel žaludek. „Roberta a Sandyho Parrantovy. Jaký k tomu máte důvod?“

„Nechtějí vzít Lizzie do práce.“

Jo pohlédla na mladou ženu. „Kvůli tomu, že jste žena?“

Lizzie zaváhala, pak tiše odpověděla. „A kvůli tomu, že jsem Odžibve.“

„Ten člověk, který najímá zaměstnance pro Great North, chlápek jménem Chester, slyšela jsem ho, jak nám říká squaw,“ dodala Wanda Manydeeds.

„Ale ne přímo do očí,“ podotkla Jo.

Vysoká žena zavrtěla hlavou. „Je to zbabělec.“

„To je takový typ člověka vždycky.“ Jo uchopila tužku a její zaostřenou špičkou zlehka poťukávala do žlutého bloku a přitom zvažovala situaci. „Soudce Robert Parrant. Sandy Parrant.“ Zamlouvala se jí chuť, kterou měla v ústech, to mírné sucho při očekávání dobrého boje. „Pustit se do soudce Parranta je jako chňapnout po ostnatém drátu. Ale syn –“ Důvěrně se k oběma ženám naklonila. „Říká se, že se chystá kandidovat do federálního zákonodárního sboru. Tady bychom ho myslím mohly dostat.“

„Uděláte to?“ zeptala se Wanda Manydeeds. Její obličej, nepřístupný a žlutohnědý jako pískovec, nevykazoval žádné rozrušení. Ale v očích jí blýsklo, což si Jo vysvětlila jako uspokojení.

„Půjdeme do toho,“ odpověděla Jo.

A to i udělaly.

„JAK TO VYPADÁ se Sandyho přesunem do Washingtonu?“ zeptal se Stu Grantham.

„Cože?“ Jo se vrátila do přítomnosti, ke Stuartovi Granthamovi, který ji zdržoval na druhé straně psacího stolu.

„Náš nový senátor. Je připravený pro Washington?“

„Bude.“

„Četla jste ten článek v *Pioneer Press*? Další Jack Kennedy, tvrdí se v něm. Studoval na Harvardu, liberál, dobře vypadá. Pro ženy neodolatelný.“ Grantham se na okamžik odmlčel a jenom otáčel svým masivním prstenem. „Jdete s ním?“

„Co prosím?“

„Slyšel jsem, že chce, abyste se ve Washingtonu stala součástí jeho týmu.“

„Tady v Auroře mám svoji praxi a rodinu,“ odpověděla studeně. „Nemám v úmyslu odejít.“

„Jenom jsem si myslel, že když to teď mezi vámi a Corkem je, jak to je –“

„Co moje klientka?“ vrátila se Jo k věci. „Budeme tady celou noc, nebo přistoupíte na podmínky, které jsem navrhla?“

„Celou noc s vámi?“ Grantham se s širokým úsměvem naklonil přes psací stůl. „To je nápad.“

„Víte, Stu,“ odpověděla Jo klidně, „přesně tenhle druh řeči dostal vaše zaměstnance do velkého maléru.“

„Podívejte se, Jo –“

„Ne, to vy se podívejte.“ Namířila na něho prstem, a přestože se ho vůbec nedotkla, rychle si odsedl. „Chci odpověď a chci ji hned. Doporučíte radě, aby naše podmínky přijala? Nebo to potáhneme přes soudy a všechno to špinavé sexistické prádlo provětráme na veřejnosti? Jestli chcete znát pravdu, Stu, raději bych to projednala před soudem. Když už jsme u toho, raději bych z těch zaměstnanců a možná celého vedení tohoto okresu udělala exemplární případ.“

Jo by pokračovala, ale zazvonil telefon. Otočila se od Granthama a s rozzlobeným „Ano!“ ho vzala.

Volala její sestra Rose.

„Neozvala se ti Anne?“ zeptala se Rose na jedenáctiletou Joinu dceru.

„Ne. S tebou doma není?“

„Zastavila se hned po tom, co je pustili ze školy, a řekla, že si musí něco zařídit. Nevěnovala jsem tomu pozornost. Ale je to už tři hodiny a od té doby o ní nic nevím.“

Jo pohlédla oknem na běsnící bouři. Vynasnažila se, aby její hlas zněl klidně.

„Jenny něco neví?“

„Ne.“

„Co kamarádi?“

„Zavolala jsem každému, na koho jsem si vzpomněla.“

„Zkusila jsi Corka?“

„Nechala jsem mu na záznamníku vzkazy.“

„Možná ji vzal na ryby,“ navrhla Jo, přestože si byla jistá, že by to Cork neudělal, aniž by předtím zavolal.

„Dělá mi to starosti, Jo.“

„Stevie a Jenny jsou s tebou?“

„Ano.“

„Ať nikam nechodí. Jsem hned doma.“

Jo zavěsila. Zamračila se na Granthama. „Tak jak to bude.“

Telefon narušil Join nátlak. Grantham si narovnával vázanku. „Potíže doma?“

„Nic, co se nedá zvládnout.“

„Nechci to rozhodnutí uspěchat, Jo.“ Zvolna se vrátil ke své židli, zjevně připravený znovu se posadit.

Jo přešla ke dveřím a podržela je otevřené, čímž dala Granthamovi najevo, že jejich setkání definitivně skončilo. „Ozvu se vám.“

„Jsem si tím jist.“ Usmál se a odešel.

Jo si naházela pár věci do kufříku, oblékla si kabát, zamkla kancelář a zamířila ven na prázdné parkoviště. Pod sněhem bylo přední sklo její toyoty potažené silnou vrstvou ledu, o kterou si zlomila umělohmotnou škrabku. Naplno pustila rozmrazování. A zatímco se motor zahříval a vzduch ve voze se natolik oteplil, že led na předním skle začal tát, s námahou smetala sníh ze zbytku vozu.

Najednou pocítila z chladu bouře na zádech mnohem větší chlad, jako by jí nějaká studená ruka projela kabátem a dotkla se její pokožky. Rychle se otočila, po zádech jí přeběhl mráz, a zadívala se do vířící bělosti za sebou. Napínala zrak, aby dohlédla k řadě tují, které ohraničovaly roh parkoviště několik desítek metrů daleko.

„Je tam někdo?“ Věděla, že je směšné si myslet, že by lidská ruka dosáhla tak daleko. Ale to, co se jí dotklo, vůbec nevní-mala jako něco lidského.

Neodpověděl jí lidský hlas, jenom lité skučení větru. Nechala snít na voze být, nastoupila a zamkla dveře. Rozmrazovač uvolnil jen malý kousek dole na předním skle, ale Nancy Jo O'Connorové to stačilo. Odjela z prázdného parkoviště tak rychle, jak jen to šlo.

4

CORK ZASTAVIL U ZASNĚŽENÉ PLECHOVÉ CHATY, postavené nedaleko jezera. Přední část chaty byla přestavěná na stánek s občerstvením, měla dvě posuvná okna a dlouhý úzký pult pro zákazníky. Nahoře zdobily přední stěnu namalované kornouty se zmrzlinou. Okna, jimiž se podávalo občerstvení, zakrývala překližka a nad ní stálo na bílém prkně červenými písmeny *U Sama*.

Cork zaparkoval u zadních dveří a vešel. Zadní polovina chaty byla přeměněná v obytný prostor – jednu velkou místnost, v níž byla kamna, lednice, dřez, stůl se dvěma židlemi, pohovka, prýčna, malý stolek a police s knihami. Jeden roh byl přepažený a byla v něm koupelna se záchodem, umyvadlem a sprchovým koutem. Za druhé světové války byla chata součástí komplexu, který využívala Národní garda. Po válce komplex opustila a všechno kromě chaty srovnal buldozer se zemí. Cork pořádně nevěděl, proč tu chatu ušetřili, ale koupil ji Sam Zimní měsíc a udělal z ní stánek, kde se v létě prodávala turistům zmrzlina, mléčné koktejly a burgery. Během sezony bydlíval Sam v zadní části. Na sklonku podzimu stánek zavřel a bydlel ve svém srubu na území rezervace. V poslední vůli Sam chatu odkázal Corkovi.

Uvnitř byla zima mnohem větší, než měla být. Cork sešel do sklepa a zjistil, že hořák naftových kamen nehoří, což byl

chronický problém. Stiskl červený knoflík. Nic se nestalo. Kopl do malého motoru. Hořák s tichým zahučením naskočil. Cork si v duchu stiskl pěsti a zadoufal, že hořák přečká zimu. Pokud bude mít příští podzim stánek *U Sama* za sebou dobrou sezonu, mohl by si dovolit kamna vyměnit.

Vyšel nahoru a vstoupil do části chaty přeměněné na stánek. Krabice s trvanlivými zásobami naskládáné na sebe tam čekaly na jaro. Velký mrazák na mražené šlehané mléko se nečinně leskl čistotou vedle malého grilu. Vedle dveří stál u stěny pytel sušené kukuřice s umělohmotným kbelíkem a lopatkou uvnitř. Cork nabral do čtvrtiny kbelíku kukuřici a vydal se přes chatu zpátky ven.

Jezero se ztrácelo za sněhem. Cork se plahočil závějemi k vysokému plotu z drátěného pletiva, který ohraničoval Samův pozemek. Můj pozemek, musel si Cork stále připomínat. Na druhé straně plotu stály budovy pivovaru Bearpaw Brewery, ve sněhové vánici velké, tmavé a nezřetelné. Podél plotu došel k jezeru. Přestože bylo jezero už nějakou dobu zamrzlé, nedaleko plotu zůstával velký kus vodní plochy po celý rok nezamrzlý, protože sem ústil odpad z pivovaru. Na ledě byly umístěny výstražné cedule a podél břehu byly rozmístěny záchranné body se saněmi a záchrannými kruhy. Corka překvapilo, když u břehu uviděl příkrčenou postavu ve známém červeném kabátě.

„Annie?“ zavolal. „Jsi to ty?“

Otočila se. Jeho dcera byla na svůj věk velká a po celý rok pihovatá. Po irských předcích zdělila bujně zrzavé vlasy, ale geny Odžibvejů se uplatnily v tmavých zamyšlených očích, jimiž na otce znepokojeně hleděla.

„Dělala jsem si starosti kvůli Romeovi a Julii,“ řekla. Zadívala se na jezero.

Otevřenou vodu čeřil vítr a vypadala studená a šedivá. Necelých dvacet metrů od břehu se k sobě choulily dvě kanadské

husy. Jejich těla se postavila čelem k bouři a vzdorovala jí. Pták, kterého Anne pojmenovala Romeo, si v pozdním létě zranil křídlo. Když ostatní husy odletěly na jih, on zůstal a jeho družka, které Anne říkala Julie, zůstala také. Jezero vůbec neopustili. Udržela je tam otevřená voda. Když si Cork uvědomil, v jaké jsou neutěšené situaci, začal je krmit. Anne se jich také ujala, její starostlivé srdce je přijalo za své.

Cork jí podal kbelík. „Co kdybys je nakrmila ty.“

Když se Cork přiblížil, husy se otočily, očekávaly kukuřici, kterou přinesl v kbelíku. Připlavaly blíž, ale na břeh nevylezly. Cork rozdusl sníž a vyhrabal kruh až na zmrzlou zem.

„Jenom to tam nasypej, Annie,“ pobídl ji.

Rozprostřela kukuřici v kruhu a pak na takových deset kroků poodstoupili. Husy se přikolébaly sněhem ke kukuřici a začaly se hlučně krmit. Bedlivě sledovaly Corca a Anne.

„Myslíš, že je někdy nakrmíme z ruky?“ zeptala se Anne s nadějí. „Předpokládám, že většina zvířat se ochočit dá,“ odpověděl Cork. „Otázka zní, jestli to opravdu chceš? Ochočit je, aby se stala snadnou kořistí lidí, kteří to s nimi nemyslí tak dobře jako ty.“

„Lidi by jim ublížili?“ Ta představa ji vyděsila.

„Někteří ano. Čistě pro potěšení z ubližování. Pojd'. Teď už budou v pořádku.“ Vykročil zpátky k chatě.

Tam si Cork udělal chvilku času a poslechl si záznamník. Když zaslechl znepokojený hlas své švagrové, zamračil se na Anne.

„Tys neřekla tetě Rose, že jdeš sem?“

„Řekla,“ namítla Anne. „Četla si nějaký recept, takže mě možná neslyšela.“

Bylo to možné. Rose by nepostřehla jaderný útok, když byla zabraná do složitostí nového receptu. Ale také bylo možné, že Anne využila její nepozornosti a odplížila se. Ne že by Rose měla něco proti tomu, aby odešla, ale se svou schopností vidět